

entrevista

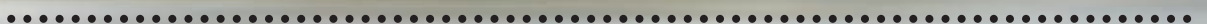
XEVI XIRGO

director d'*El Punt*, comarques gironines (2003-2009)

«La societat gironina ha canviat gràcies a El Punt»

GERARD BAGUÉ > TEXT

CLAUDI VALENTÍ > FOTOGRAFIES

>> Xevi Xirgo i Jordi Xargayó
a la seu del Col·legi de
Periodistes de Girona.

JORDI XARGAYÓ

director de *Diari de Girona*

*«Som el diari més crític amb
els poders, amb els governs»*

Els directors dels dos diaris de les comarques gironines han acceptat per primer cop una entrevista conjunta on parlen de periodisme, de pressions polítiques i econòmiques o de les diferències entre els seus mitjans, tot confrontant opinions no sempre coincidents. Uns dies després d'aquesta trobada, Xevi Xirgo ha deixat el seu càrrec per dirigir l'*Avui*, adquirit pel grup El Punt.

Cada matí tens 300 comunicats de premsa. El perill és que et converteixis en un copia i enganxa

-El Col·legi de Periodistes critica que tot arriba massa filtrat a través dels gabinets de premsa. Perceben moltes barreres a l'accés a la informació?

-Xevi Xirgo: Fixa't quina contradicció que el Col·legi faci aquesta crítica i els periodistes donem els nostres premis (Mosques de la Informació) als gabinets de premsa que més ens faciliten la feina. Els darrers anys els hem vist créixer exponencialment. Planyem-nos, però només aquesta crítica als gabinets s'amaguen mancances del mateix col·lectiu. No és dolent que tothom tingui un cap de gabinet i cada ajuntament encarregats de premsa.

-Jordi Xargayó: Hi estic d'acord, però el poder, sigui quin sigui, per essència, intenta amagar la informació -forma part de les regles del joc-, i el periodista ha d'aconseguir-la. Quan jo vaig començar no hi havia gabinets; avui, és impossible que tots els periodistes puguem tenir accés directe a la font. L'alcalde o el conseller no pot atendre quinze trucades cada dia.

-Però a Girona l'accés als càrrecs no és més senzill?

-(J. X.) Com més petit és el municipi, més accés hi ha. El mitjancer ha de vetllar per la bona imatge de la institució, i la que se'n ressent és la informació. Els periodistes hem de buscar altres camins i no acabar en la comoditat de les notes de premsa.

-(X. X.) Jo només sóc crític amb els departaments de premsa dels gabinets, sobretot de conselleries, que quan els demanes una informació, fan una nota per a tothom. Alguna vegada decideixes no contrastar perquè saps que automàticament estàs generant una nota. Si truques per preguntar, per exemple, si aquest mort de grip A és de Girona, ho confirmaran per a tothom. Jo sóc de l'antiga escola, que crec que una informació és de qui se la treballa.

-(J. X.) És veritat. A vegades no dones l'oportunitat a la font oficial de matisar o dir-hi la seva per por que emeti un comunicat o filtri la notícia.

-Això vol dir que la competència és viva i que donen informacions diferents.

-(X. X.) Som bastant diferents.

-(J. X.) Donem informació diferent, i els temes que portem tots dos, els tractem de forma diferent. La mateixa notícia la podem interpretar de forma diferent.

-(X. X.) Ja no pots estar informat llegint un sol diari.

-(J. X.) A més, avui, a través d'Internet, és molt fàcil consultar diferents mitjans.

-Creuen que és veritat que els mitjans s'estan convertint cada cop més en gestors, que editen en lloc de produir i inventen poc?

-(X. X.) Hi podria estar d'acord, però sense cap connotació pejorativa. Que cada vegada gestionem més, és d'una evidència supina. Cada matí tens 300 comunicats de premsa. El perill és que et converteixis en un *copia i enganxa*, i potser és veritat que s'hi està caient. Tan vàlida és la nota d'un ajuntament com la notícia d'un periodista. No passem a segona divisió una informació de servei.

El poder, sigui quin sigui, per essència, intenta amagar la informació al periodista

Un lector de fa 25 anys tenia dues opcions: *El Punt* o el *Diari de Girona*. Ara pot anar als webs dels partits, dels ajuntaments o d'associacions i fer una mica de periodista. Però nosaltres processem, canalitzem, opinem i servim. Fa 25 anys, el lector no ens podia contrastar; ara sí.

-Volen dir que el lector confia en el diari perquè li destrüï el gra de la palla i valori.

-(J. X.) Aquest és el nostre paper i és la nostra supervivència. Per això ens busquen. Els diaris en paper encara gaudim d'un prestigi i una credibilitat. El lector sap que la informació ha passat per un periodista que l'ha analitzat i interpretat, i sense la parcialitat ideològica d'una de les parts implicades en la notícia. És el valor d'«això ho diu el diari». M'agradaria saber les querelles que reben les ràdios per les seves informacions. No és el mateix veure-ho en paper.

-(X. X.) Fes-li una oferta a qualsevol bloquejar i, per molt que faci publicitat del seu mitjà, el deixarà de seguida pel diari.

-Han parlat de querelles. En reben moltes?

-(J. X.) De tant en tant. Ara, amb la crisi, sembla que han baixat. Afortunadament, el 95% s'arxiven. Els jutges et demanen la veracitat i el contrast de les informacions. Si no has injuriat ni insultat ningú no hi sol haver problemes. Hi ha persones que tenen una gran facilitat per demandar. També és cert que hi ha més amenaces que demandes efectives.

-(X. X.) Hi ha de tot. A vegades només has fet de mitjancer d'una notícia d'agència i et toca el rebre. Quan fèiem *La Coma*, el suplement satíric, vam rebre forces demandes. Fer humor en aquest món és complicat. Fins i tot ens va demandar el director general d'Urbanisme.

Nosaltres no tenim problemes a l'hora de publicar la fe d'errades. No hi ha problema a rectificar. Tothom es pot equivocar.

-(J. X.) Nosaltres també fem fe d'errades o aclariments.

-D'aquí a 10 anys, creuen que els seus mitjans existiran en paper?

-(J. X.) Això no ho sap ningú.

-(X. X.) Jo estic convençut que sí. Però ens haurà de adaptar a noves situacions. Hi haurà canvis. Per exemple, la paginació de tots els diaris que es fan i es desfan a l'Estat espanyol no és la mateixa que fa quatre anys.

-(J. X.) Però això ho ha forçat la crisi econòmica.

-(X. X.) I la conjuntura, i els nous lectors que t'entren en digital. Fa uns anys algun guru americà deia que el 2015 no hi hauria diaris. Jo em jubilaré veient diaris en paper.

-Però hi haurà una selecció natural.

-(J. X.) És probable. Hi ha experts que diuen que hi haurà els diaris nacionals, basats en l'anàlisi i la interpretació -perquè la notícia pura ja la saps a través d'altres canals (televisió, ràdio o Internet)-, i els diaris locals. Com que la gent està saturada d'informacions internacionals, també està interessada en

Xevi Xirgo i Teixidor
(Cassà de la Selva, 1964)

És mestre i llicenciat en humanitats. Es dedica al periodisme des de fa vint-i-tres anys, sempre vinculat a *El Punt*, on ha fet des de corresponsal fins a redactor de diferents àmbits territorials i temàtics. Va dirigir el suplement *Presència* de 1998 a 2002, i ha estat set anys director de l'edició de Girona d'*El Punt* i director adjunt del grup. És director de l'*Avui* des que va ser adquirit pel grup Hermes el 28 de novembre passat. També és professor associat a la UdG, on ha dirigit dos postgraus de periodisme escrit.

>> **Xevi Xirgo**
i la redacció
d'*El Punt*.

La nostra aposta és Internet. No només El Punt: tot el grup Hermes està virant cap a Internet

l'asfaltatge del seu carrer o en el Girona FC. Sobre la duració del paper, crec que el canvi vindrà de cop. El meu dubte és què passarà quan les noves generacions arribin a l'edat de llegir diaris. Tota aquesta gent que no llegeix diaris, que no consulta enciclopèdies de les prestatgeries, el món dels quals és el Google... ¿es passaran al diari en paper si aconseguim tenir prestigi i ser-los útils? Crec que no tenim resposta.

-(X. X.) Sí, la pregunta és si aquests milers de *Vanguàrdies* que es donen gratuïtament cada dia a la UdG faran que aquesta gent llegeixin diaris més endavant. Jo ho poso molt en dubte.

-Però de moment, aquests diaris regalats sí que deuen fer que algú no compri els seus diaris.

-(X. X.) Això el que fa és amagar alguns resultats de la difusió del diari.

-Sembla que ni els futurs periodistes compren diaris. No és preocupant?

-(J. X.) Jo crec que no en compren ara ni ho feien abans.

-(X. X.) A mi no em preocupa. Bé, només en el sentit que estem davant del canvi més bèstia que hi ha hagut al nostre sector. Nosaltres pensem que ho tenim prou ben encarrilat per poder-nos en sortir, però tots els diaris patirem. Els propers anys veurem coses mai vistes al sector: grans diaris que tanquen o que canvien de mans. I també tancaran els petits, com va passar fa 15 dies amb *La Opinió* de Granada, del grup del *Diari de Girona*, que a les 6 de la tarda els van dir que feien l'últim diari.

-La crisi ha propiciat que periodistes veterans d'una gran vàlua hagin estat prejubilats. Per contrast, veiem a les rodes de premsa periodistes joves amb molt poc bagatge i experiència.

-(J. X.) Tradicionalment, a les rodes de premsa s'hi envia la gent més jove i amb poca experiència.

-(X. X.) El mal és que són decisions que s'han pres molt ràpidament, per urgències econòmiques. S'ha despatxat capital humà que potser d'aquí a uns anys podria ser molt útil.

-(J. X.) La crisi econòmica s'ha afegit a la crisi que ja teníem al sector. Fa anys que la premsa està estancada en vendes, desconcertada pel fenomen Internet. Molts dubtem si cal potenciar la versió digital, si fer-la o no de pagament. Els mitjans de pagament a la xarxa han estat un fracàs, però no pots fer productes de qualitat si no tens ingressos.

-I si no es paguen bons periodistes...

-(J. X.) Efectivament. Pot desaparèixer la premsa en paper i podem tenir molts diaris digitals, però perquè estiguin ben fets hi ha d'haver bons periodistes al darrere. I, en aquests moments, les edicions digitals més llegides són les dels diaris convencionals en paper. El diari en paper és el que paga la versió digital.

-(X. X.) Jo no faria aquesta distinció. Ens dediquem al periodisme. Canvia el suport, però continua sent informació escrita.

-El Punt no es planteja fer pagar l'edició digital?

-(X. X.) No. Però nosaltres som els que hem trigat més a penjar i actualitzar in-

Jordi Xargayó i Teixidor

(Girona, 1959)

Va començar a col·laborar en la secció d'esports de l'actual *Diari de Girona* (abans *Los Sitios*) l'any 1976. Des de 1980 forma part de la plantilla d'aquest diari, on va fer de redactor, cap de secció i subdirector (1989-1998). Des de 1998 n'és el director. Entre 1990 i 1991 va exercir-ne la direcció en funcions durant quinze mesos, i fou en aquesta etapa que el diari es va catalanitzar completament després d'uns anys de ser bilingüe. Ha col·laborat també a Ràdio Girona, Radio Costa Brava i en els diaris *El Periódico*, *Marca* i *Sport*. Entre 1997 i 2002 va ser tertulià del programa *Protagonistas* a Onda Cero – Onda Rambla.

>> Jordi Xargayó
i la redacció de
Diari de Girona.

El meu dubte és si els joves, quan tinguin una estabilitat laboral, pagaran per la informació

formacions, precisament perquè pensàvem que això té un cost.

-(J. X.) La mentalitat d'Internet és que tot és gratuït. I això no ho reverteixes. Si els diaris en paper ens anem empentint, potser no podrem fer la feina que fem.

-No poden augmentar els ingressos en publicitat a la xarxa?

-(J. X.) Poden, però de moment no ho fan.
-(X. X.) Jo hi discrepo. Augmentaran, segur, això va cap aquí. Fa 30 anys, nosaltres vam començar a fer especials de Festa Major. Aquests ingressos no existien i els vam anar a buscar. Amb Internet passarà el mateix.

-El Punt ha trigat a entrar en el món digital, però quan s'ha decidit sembla que ho ha fet amb força.

-(X. X.) Hi hem estat des del principi a través de Vilaweb.

-Però això no li ha donat visibilitat a la xarxa. Ho veu com un error estratègic?

-(X. X.) No hem tingut pressa. Quan

tothom es tornava boig per posar coses a la xarxa, nosaltres ens fèiem la pregunta: per què regalar una informació que té un cost? Les misses venien del paper. Ara ens sembla que ha arribat el moment. No hem perdut cap tren. Hem arribat amb el comptador a zero.

-Les redaccions estan preparades per als canvis?

-(X. X.) És un dels problemes. Tenim una plantilla consolidada, amb molts professionals que van començar fa vint anys i segur que els propers anys s'hauran de reciclar. Em costa de creure que d'aquí a dos anys el periodista que vagi als plens no dugui una càmera i no acabi penjant imatges a la xarxa.

-(J. X.) A mi el que em preocupa és: ¿podrem subsistir?, ¿podrem mantenir plantilles raonables per atendre les creixents necessitats informatives?, ¿podrem tenir periodistes capaços de no fer de simples transmissors? Ara les empreses periodístiques no són rendibles i els grans diaris tenen grans pèr-

dues. El que ha passat ara és d'una brutalitat que no té precedents. Totes les empreses periodístiques estem passant per unes dificultats enormes. I no veiem el final del túnel. Sembla que l'any vinent tornarà a ser complicat i el mercat publicitari no s'enfilirà. Aquest és el principal problema, perquè la davallada de vendes, tota sola, seria assumible.

-Com els van les vendes?

-(X. X.) El darrer any vam tenir una baixada del 3%, segons control OJD. Estem en uns 15.000 de mitjana. Tots els diaris han baixat de difusió i alguns baixaran en picat a mesura que deixin de fer trames.

-(J. X.) Nosaltres aquest any hem baixat uns 400 o 500 exemplars. L'any passat estàvem a 8.100. Estem en un grup (Prensa Ibérica) que té quinze diaris a tot l'Estat, i la difusió en aquests moments és el que menys preocupa. Durant anys, teníem focalitzat l'interès a guanyar uns exemplars; ara ja no, ara es tracta d'ajustar els resultats i que surtin els números.

-Com va l'expansió a Catalunya d'El Punt?

-(X. X.) Va fent. Ens queda Lleida. És d'aquelles coses que està en agenda. Dir que a Barcelona i a Tarragona ens va molt bé i som tan forts com a Girona seria mentir. És més lent del que nosaltres voldríem.

-Es plantegen deixar de fer alguna d'aquestes edicions?

-(X. X.) El que ens plantegem és fer un moviment dins de les mateixes edicions. No deixarem de fer edició de paper on ara n'hi ha, però la nostra aposta és Internet. No només *El Punt*: el grup Hermes, el transatlàntic, està virant cap a Internet. Replantegem coses en tots els àmbits: distribució, comercial, publicitat, redacció. Fem 1.500 planes web, cada poble té la seva entrada.

-Vostès, com a directors, se senten pressionats pels propietaris del diari a l'hora de quadrar els comptes?

-(X. X.) En el nostre cas ho tenim clarament diferenciat. Evidentment, joestic al corrent de les decisions econòmiques i de la conjuntura. Algunes decisions econòmiques afecten la redacció, però no sento l'alè al meu darrere de les decisions econòmiques. Jo només em preocupo que la feina estigui com més ben feta millor.

-(J. X.) És evident que l'economia pot afectar la qualitat d'un diari. Jo, com a director, voldria disposar de més plantilla. Crec que hauria de tenir més gent o millors col·laboradors. Ara, m'haig d'adaptar a les circumstàncies.

-«Una de les qualitats que es demanen als que manen en aquest ofici és la de no arribar als fons de les coses», diu el periodista català Bru Rovira.

-(X. X.) Se'ns demana que no hi arribem...? Ara em perdo.

-(J. X.) Si no hi arribem, pot ser perquè no podem o no tenim capacitat d'arribar-hi, però no per falta de voluntat.

-(X. X.) Hi arribem amb la mateixa intensitat ara que fa vint anys.

-(J. X.) No és veritat que abans es feia millor periodisme que ara. Ara tens més mitjans i la gent està més preparada. Tenim eines de documentació excepcionals.

-(X. X.) És veritat. Ara t'assabentes de tot molt més de pressa i a vegades sembla fins i tot que passen més coses.

-Suposo que Rovira es refereix al fet que la premsa, de la qual es diu que és el quart poder, ha quedat una mica en evidència quan han esclatat els darrers escàndols de corrupció política o el fets del Palau...

-(X. X.) Quan hi ha casos d'aquests, tendim a fer editorials en contra de la junta o dels patrons i penso que nosaltres també ens hi hauríem d'incloure, però no pas perquè volguéssim amagar-ho. Els canals per arribar al fons són complicats. Si alguna crítica s'ha de fer a la premsa és que en els grans grups les decisions econòmiques a vegades han prevalgut sobre les informacions periodístiques. Això és fruit del gran conglomerat de grans grups de comunicació. En el nostre cas, el grup d'*El Punt* té la sort de continuar sent independent, arrelat al territori, i no dependre de ningú que un dia ens digui que estem fent l'últim diari. Nosaltres prenem les decisions a Girona, som els que som i ens coneixem de tota la vida, i per tant, no ens deixem influir.

-Però la proximitat al territori no pressuposa la independència. Al contrari, es poden rebre més pressions. Per exemple, imaginem una informació negativa que afecta un bon anunciant, per exemple Caixa Girona...

-(X. X.) Jo no m'he sentit mai condicionat per un tema d'aquests. Jo.

-(J. X.) No és el mateix parlar d'una entitat financera molt sensible que d'un ajuntament o d'una altra institució.

-O per exemple, Hipercor, o qualsevol altre anunciant que els generi una entrada de publicitat important. Això

Quan vas rebent pressions dels partits i acabes fent tot l'arc parlamentari és quan t'adones que les coses van bé

deu condicionar a l'hora de tractar-ne una informació.

-(X. X.) Jo crec que no.

-(J. X.) Jo crec que en part mediatitza tots els mitjans. I el que digui que no, no me'l crec.

-(X. X.) Jo no recordo cap decisió de redacció condicionada per un anunciament.

-(J. X.) I tant que estem condicionats!

-(X. X.) Jo no m'hi he sentit mai, de condicionat.

-(J. X.) Jo tampoc, però no crec en la puresa.

-(X. X.) Per exemple, el cas de la Fundació del Príncep de Girona. Podríem haver decidit no ser crítics perquè hi ha els empresaris, els laboratoris Esteve, Caixa Girona... Seria més còmode.

-(J. X.) Hi pot haver condicionants de subvencions i d'ajuts. Parlo de condicionar, no vull dir que canviïs la informació.

-(X. X.) Jo parlo del cas d'*El Punt*. No dic que en el món periodístic no passi. És més, estic segur que passa.

-A vegades es tracta més aviat d'una autocensura. I sovint entra en el terreny de les relacions personals. Un corresponent pot ser amic d'un alcalde...

-(X. X.) Sí, però diferenciem-ho. Això passa sempre. Tu pots fer uns pactes amb una font d'informació. Això condiciona. Si faig un article sobre llistes d'espera i tinc un familiar que fa un any que espera un operació de cataractes, seré més sensible al tema. A la nostra feina hi ha un munt de condicionants, molts més dels que ens pensem.

-Trucades de polítics, de gent ofesa per una informació... Com s'ho manega, això, un director?

-(J. X.) Forma part de les regles del joc. Aquí és bàsica la independència de la teva empresa, més que no pas l'objectivitat. Un periodista pot ser molt independent, però si no ho és la teva empresa... Nosaltres hem rebut moltes pressions per temes que hem tret de corrupció. La majoria arriben al director, algunes intenten arribar a la propie-

tat. De pressions n'hi ha de molts tipus: qui te la fa elegantment rep una resposta elegant i qui te la fa barroerament acaba rebent una resposta barroera.

-(X. X.) Forma part de la feina. Si les pressions et condicionen, ja pots plegar.

-Si els pregunto la darrera vegada que un polític gironí els ha trucat per queixar-se...

-(X. X.) Mira, aquesta trucada que he agafat fa deu minuts! Però aquí entràriem en un altre capítol: la relació malditíssima, entre cometes, polítics-periodistes. Els polítics són un sector molt sensible a les nostres informacions: hi ha polítics que viuen en funció dels titulars i actuen buscant-los.

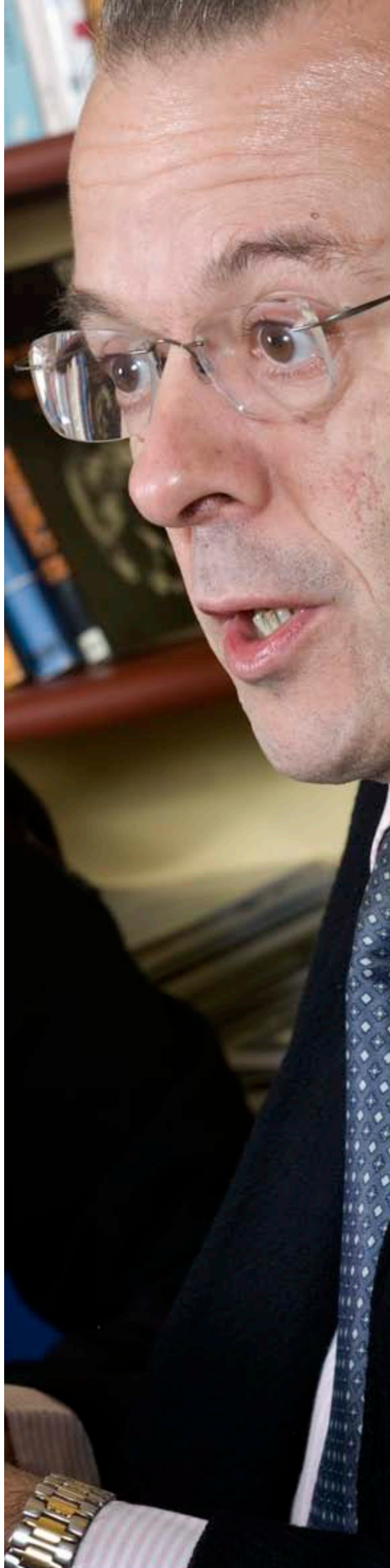
-(J. X.) Jo sempre dic que tota persona té dret a queixar-se. Però les pressions són una altra cosa. El poder sempre ho intenta. En l'etapa convergent la Generalitat ens va retirar publicitat per informacions que no els agradaven.

-(X. X.) Tothom pressiona amb els mitjans que té. Les pressions dels polítics formen part d'un cert joc, i tots ho sabem. Les que em fan ballar més el cap són les de successos o societats; d'aquell que et parla d'assumptes familiars. Jo he evolucionat: coses que fa vint anys publicaria despietadament, ara accepto que potser no cal dir-les amb noms i cognoms. Veus que després hi ha els judicis i que algú que havia sortit al diari amb noms i cognoms ha estat absolt...

-El Punt s'ha distingit pel fet de posar sempre noms i cognoms.

-(X. X.) Sí, nosaltres no posem inicials perquè creiem que comporten més errors que precisions. Sempre que el tenim, donem el nom. I bona part de les queixes vénen d'aquí. A vegades et poses en la pell de les persones que es queixen. Nosaltres som mitjans de proximitat i ens posem al telèfon. La senyora que truca perquè el seu fill ha sortit als successos, a qualsevol altre diari no aconseguiria passar de centralita; a nosaltres ens arriba. Això ens fa tocar de peus a terra, adonar-nos que

En l'etapa convergent la Generalitat ens va retirar publicitat per informacions que no els agradaven

A Girona hi continua havent un cert pedigrí d'unes determinades famílies, amb alguns cognoms que «tenen marca», que dic jo

estem tractant una informació sensible. A vegades els periodistes ens posem a escriure pensant que som molt ben parits, ens tornem insensibles amb els anys i no pensem que cada informació té un nom i una família al darrere. No dic que et condicioni, però ho has de tenir en compte.

-(J. X.) El dia que publiqués un comentari crític d'algú, te'l trobes fent el cafè al bar. Això ens passa.

-Quim Nadal, en la seva etapa d'alcalde, era molt susceptible a les informacions que publicaven?

-(J. X.) Sí. Alguna vegada havíem tingut algunes discussions pujades de to. Forma part de la feina. Jo entenc que algú es pugui enfadar per una informació. Forma part de la condició humana. En el cas d'en Quim Nadal, s'empipava i al cap de cinc minuts es desempipava. Potser sobre ell hi ha més llegenda, però això passa amb molts altres polítics. Una altra cosa són les pressions.

-(X. X.) Quan vas rebent pressions dels partits i acabes fent tot l'arc parlamentari és quan t'adones que les coses van bé. Tothom es pensa que ets dels altres, i això forma part d'aquesta malaltia, entre cometes, que tenen els polítics.

-La societat de Girona és conservadora?

-(X. X.) La Girona profunda existeix, igual que existeix a Reus o a Tarragona. No crec que Girona sigui diferent d'altres ciutats o pobles. No sóc sociòleg per entrar-hi més a fons, però sí que és veritat que hi continua havent un cert pedigrí d'unes determinades famílies, amb alguns cognoms que «tenen marca», que dic jo.

-(J. X.) Penso que Girona havia estat històricament una ciutat molt conservadora, va tenir un ressorgiment i un dinamisme els primers anys de la democràcia i ara ha tornat a convertir-se en una societat conservadora. Fa 30 anys que tenim el mateix color polític: això és conservadorisme. En aquest moment, a Girona no es mou pràcticament res. Conservadorisme no és només ser de dretes o d'esqueres. Jo no he vist els darrers anys gaires mostres de dinamisme, de canvi, de grans novetats. Girona va experimentar una modernització com a ciutat els primers anys de la democràcia, es va reivindicar com a ciutat, i va tenir difusió i pedigrí. Era una cosa conjunta, que vam fer entre tots. Jo no crec que ho poguéssim fer només un alcalde o un

ajuntament; calien altres elements de suport. Ara, encara fem les mateixes coses que fa 20 anys...

-Hi veu un cert estancament?

-(J. X.) Sí. Però no per focalitzar-lo a l'Ajuntament, que en definitiva acaba reflectint la vitalitat d'una societat.

-(X. X.) No tinc clar que es pugui fer el paral·lelisme de dir que la societat és conservadora perquè no canvia el color a l'Ajuntament. Déu n'hi do els canvis amb el darrer tripartit i la diversió que ens està procurant als periodistes, sobretot en relació amb els governs monotemàtics d'en Nadal, que era unidireccional.

-(J. X.) Potser és divertit per als periodistes, però no sé si és bo per a la ciutat, perquè d'alguna manera tenim tres ajuntaments en un.

-(X. X.) Però les tensions a l'Ajuntament són mostra que alguna cosa es deu fer diferent, o s'hauria de fer diferent...

-Sempre s'ha dit que Girona era sociològicament convergent però que votava socialista.

-(X. X.) Sí, es deia que en Quim Nadal era el millor alcalde convergent.

-(J. X.) Però han perdut la majoria ab-

A Girona fa 30 anys que tenim el mateix color polític: això és conservadorisme. En aquest moment no es mou pràcticament res

soluta. Tots sabem que el factor personal pesa molt a les municipals.
-(X. X.) Crec que les properes eleccions seran clau. Les majories absolutes s'han acabat.

-Com veuen el nivell dels polítics de les comarques gironines?

-(J. X.) En línia amb els altres. No crec que hi hagi un factor diferencial.

-(X. X.) Ja sé que a vegades em quedo sol, però jo en faig una defensa. En l'àmbit gironí hi ha un munt d'alcaldes que gairebé treballen per amor a l'art i en un entorn en què només reben clatellots. Llavors hi ha els polítics professionals: en conec que penquen molt i d'altres que molt poc.

-(J. X.) No podem generalitzar, però en termes generals jo crec que el nivell dels polítics i la seva capacitat han anat baixant, s'han convertit en més mediocres. La feina política no està ben pagada: una persona molt capacitada cobra més al sector privat.

-(X. X.) Ara els partits són màquines de governar. No prenen decisions en funció del país sinó d'estratègies polítiques de rendibilitat electoral. Un partit que governa té més ingressos. El partit és una SA. A un polític del Parlament li vaig pre-

guntar com és que havia votat en contra d'una cosa de la qual estava a favor, i em va contestar: «És que jo visc d'això i per a mi un partit és com una SA». El polític que ha arribat a aquest extrem, ho ha de passar malament. No dic que siguin tots. Em fa por que facin una llei electoral a corre-cuita per poder dir que l'han canviat i que no canviïn les coses fonamentals. Jo voldria llistes obertes per poder votar a qui vulgui i fins i tot ratllar a qui em caigui malament.

-(J. X.) Això no els interessa, als partits. Han acabat expulsant o impedit l'accés a gent amb criteri, amb personalitat i discrepant. Cal mantenir l'absoluta fidelitat al líder, i aquest és el perfil de molts dels càrrecs que hi ha avui. Que els partits, que haurien de fomentar la discussió i el debat, acabin castigant el discrepant no deixa de ser una perversió del sistema democràtic, és l'antidemocràcia. El nostre sistema va tenir una utilitat en uns moments de fragilitat democràtica, durant la transició, però ara s'ha de reformar. El problema és que l'han de reformar ells mateixos. Em sembla que el que volen és marejar la perdiu amb grans propostes anticorrupció, amb futures lleis electorals. No es posaran d'acord,

perquè només els preocupa quin seria el seu resultat en funció dels resultats de les darreres eleccions.

-Creuen que aquesta situació pot fer pujar les propostes al marge dels partits més consolidats? Per exemple, en Carretero...

-(J. X.) I tant. Poden sortir Carretero, Rosa Díez o Anglada.

-(X. X.) Les CUP (Candidatures d'Unitat Popular) estan pujant a nivell municipal.

-I això pot ser per a bé o per a mal?

-(J. X.) Jo crec que tots aquests, en major o menor grau, són forces antisistema.

-Però no és el mateix un Anglada que la CUP.

-(J. X.) Més o menys, tots són antisistema.

-(X. X.) Jo els veig molt diferents.

-(J. X.) Evidentment que no són el mateix, però tots tenen un component antisistema. També en Carretero.

-Hi ha una opinió generalitzada, no sé si és un tòpic, que afirma que *El Punt* és un diari de l'establishment, poc crític amb les institucions, els

ajuntaments... Abans també se'l definia com a nadalista.

-(X. X.) La nostra responsabilitat en el territori és tan gran (és el doble que la del *Diari de Girona* perquè té el doble de difusió, però també hi ha el component d'arrelament i sentiment que té la gent amb nosaltres) que t'obliga a contrastar més les informacions. En certes coses, nosaltres no tirem pel dret. Penso que fem una cosa molt seriosa. En el futur, la marca i la credibilitat ens salvaran o ens condemnaran. L'acusació, que no em sona estranya perquè l'he sentida, que nosaltres hem anat un dia més tard en alguna informació es deu al fet que tenim un plus de responsabilitat i no ens podem permetre cap titular fàcil. Prefereixo anar un dia més tard i tenir la informació absolutament contrastada, perquè la responsabilitat ens ho demana més que al *Diari de Girona*.

-(J. X.) Home, és que la responsabilitat la tenim tots. En el periodisme ningú allitona ningú. Nosaltres de vegades també hem anat un dia més tard perquè hem volgut contrastar una cosa que ha sortit a l'altre diari. Això ens passa a tots. La responsabilitat l'hem d'assumir tots.

-També es diu que *Diari de Girona*, potser pel seu passat, és un diari més carca, més conservador.

-(J. X.) Hi ha tòpics i estereotips, i la majoria no tenen res a veure amb la realitat present, però també sóc conscient que alguns costen molt de treure-te'ls de sobre.

-Si baixem a alguns casos concrets es poden apreciar més les diferències de tractament. Per exemple, *El Punt* ha fet titulars obertament independentistes que no trobaríem a *Diari de Girona*.

-(J. X.) Nosaltres no hem fet titulars a favor de la independència ni en contra.

-(X. X.) Jo crec que hi ha dues diferències de fons que ens marquen. La primera és la llengua. *El Punt* va néixer en llengua catalana i viurem i morirem en llengua catalana. La segona és la independència com a grup, que ens dona un avantatge: pots connectar molt bé amb el territori en determinades històries; en el tema del català, en el tema de les consultes populars... Aquesta connectivitat és fruit d'això.

-*El Punt* ha jugat més fort a nivell ideològic, i ha arribat fins i tot a impulsar determinades campanyes.

-(X. X.) T'ho resumiré amb una idea. Pot semblar pedant, però ho penso dir: la societat gironina ha canviat gràcies a *El Punt*, i algunes coses no serien igual sense *El Punt* (penso en la campanya a favor de la GI a les matrícules, determinats posicionaments sobre la llei del català i en general en qüestions nacionals), i en canvi al *Diari de Girona* l'ha canviat la societat (el pas al català, determinat model de periodisme).

-(J. X.) Jo crec que la missió dels diaris és informar, no és canviar societats ni models polítics, i tampoc es pot parlar d'independència quan es reben moltes subvencions públiques.

-(X. X.) Jo em sento d'un país que és Catalunya i que és el meu referent i el meu àmbit lingüístic, i això té unes conseqüències. Jo no dic que no vulgui formar part d'un gran grup, però en l'àmbit de Catalunya. El nom *Prensa Ibèrica* ja diu moltes coses, i jo no crec que això no condicioni res. No ho dic

en negatiu: també pot tenir avantatges. Nosaltres ens hem desacomplexat i quan hi ha un tema de país, el toquem. És important que quan algú compra un diari sàpiga qui hi ha al darrere.

-(J. X.) Jo quan sento parlar de temes d'Estat o temes de país em fa molta por, perquè mai no he sabut què és aquesta cosa tan abstracta. El que hi ha són ciutadans, que són els que han de prevaler. *Diari de Girona* té una trajectòria molt llarga, amb diferents etapes i evolucions: va néixer l'any 1889, i ja estava catalanitzat abans de la guerra i moltíssims anys abans que existís *El Punt*. Ha estat un diari arrelat, sempre, a les comarques gironines. Ningú ho pot qüestionar. Per una sèrie de raons era l'únic diari que hi havia i que informava aquí. Les hemeroteques, la història, el pols que hi havia a les comarques gironines durant dècades estan reflectits al nostre diari. És un diari independent. Des de fa 13 anys forma part de Prens Ibèrica, que és un grup amb seu i domicili fiscal a Barcelona i que està reconegut en el sector de la premsa com el més independent de l'Estat espanyol. I això és un avantatge per al director del *Diari de Girona* a l'hora de prendre les seves decisions. No depenem d'ajudes ni de subvencions ni de cap ideologia política. Això es tradueix en la informació que hem fet durant aquests darrers anys, per exemple en destapar una sèrie de casos de corrupció que cap altre diari de Catalunya destapava.

-Es refereix a l'anomenat cas Treball?

-(J. X.) Sí, i a algun altre. Aquest és el que més vam treballar i que ens va donar més ressò, mentre altres diaris, ni els més importants de Catalunya, no en deien absolutament res. Jo crec que aquest és un servei a la societat: exercir la crítica que es pressuposa als mitjans de comunicació.

-Quin seria el vostre marc de referència com a diari? *El Punt* ja aclaureix que són els Països Catalans.

-(J. X.) La nostra vocació i el nostre espai són les comarques gironines. Cadascú escull el seu.

La societat gironina ha canviat gràcies a El Punt, i en canvi al Diari de Girona l'ha canviat la societat

-Avui, per exemple, el tema de la consulta popular sobre la independència a Girona surt molt més destacat a *El Punt*.

-(X. X.) El lector vol que li processem la informació i li'n destaquem el que és important; a més, penso que el nostre lector se sent més còmode amb aquest tractament.

-(J. X.) Jo crec que en els diaris comarcals hi ha més transversalitat. Aquí no passa com a Madrid amb *El País* i *El Mundo*, que estan molt marcats ideològicament.

-(X. X.) Perdona, però la llengua i el concepte de país hi són o no hi són; estan per sobre d'aquesta transversalitat.

-(J. X.) La llengua dels dos és la mateixa. Als diaris locals com els nostres hi ha més transversalitat que als diaris fortament ideologitzats. Llavors cadascú n'escull un o altre perquè li agrada més el disseny, la informació o el tractament de les notícies.

-Un altre exemple que marca diferències podria ser el tractament de la Fundació Príncep de Girona. Mentre que *El Punt* s'hi mostra obertament contrari, el *Diari de Girona* s'hi mostra favorable o no la crítica.

-(J. X.) I per què l'hauríem de criticar?

-Jo només pregunto.

-(X. X.) Jo si vols t'explico per què la critiquem nosaltres...

-(J. X.) Nosaltres considerem que és positiva per a les comarques gironines. És normal que hi hagi una diferència en el tractament de les informacions.

-Però en el fons aquesta diferència també acaba sent ideològica.

-(J. X.) Sí que pot ser-ho, però en els diaris locals ho és menys.

-(X. X.) Jo crec que aquestes són precisament les coses que marquen, perquè hi ha moltes notícies que publiquem tots dos, no vull dir iguals, però molt semblants.

-(J. X.) Nosaltres ens hem caracteritzat aquests últims anys per ser un diari més crític amb els poders, amb els governs; hem treballat més temes de corrupció, d'irregularitats. Hem anat més a l'essència del periodisme, d'in-

vestigar el poder, com es fa als països anglosaxons.

-No creuen que això s'hauria de fer més? Per exemple, tenir un equip dedicat a investigar corrupteles de polítics i empresaris?

-(X. X.) Crec que tots hem de ser més crítics, però no ens enganyem, això del periodisme d'investigació ja sabem què és: que et portin un document.

-La majoria dels casos de corrupció que han publicat són dossiers que els han fet arribar?

-(J. X.) Als periodistes tot ens ho expliquen, no estem als centres de poder, no som dins dels ajuntaments. I quan algú t'explica alguna cosa és perquè l'emissor hi té un interès. No et passen un dossier complet. Et passen alguna pista, un document, moltes vegades anònimament, a partir del qual cal espavilar-se, investigar, comprovar si és veraç.

-(X. X.) Quan t'arriben aquests materials, és una temptació fer un titular fàcil que l'endemà se't desinfla. Els has

de posar en quarantena i mirar-te'ls amb calma.

-(J. X.) Més que amb calma, jo diria mirar-te'ls bé, però ràpidament.

-A vegades, el lector té la sensació que quan un dels dos diaris treu una informació, l'altre, només perquè no l'ha tingut abans, la tracta de manera displicent i sense el relleu que hauria de tenir la notícia.

-(X. X.) Nosaltres la tractem absolutament igual.

-En discrepo.

-(X. X.) És una discussió que hem tingut moltes vegades, i jo sempre dic que el *Diari de Girona* és una font més, com nosaltres també ho som per a ells. No donar una informació perquè ja l'ha donat un altre diari? Mai.

-(J. X.) La majoria dels diaris intenta tractar de manera diferent la informació si abans ja l'ha donat algú. Si *El Punt* obre portada amb una informació, jo l'endemà no obriré amb el mateix si no en tenim novetats. I no estic dient que no publiquem la notícia.

-(X. X.) Fa poc vam obrir amb el mateix tema que ells el dia abans i sense aportar-hi res de nou. Els nostres lectors no l'havien llegit i l'havíem de servir igual. Home, a qualsevol director l'emprenya que una notícia la tregui un altre, i la primera pregunta que fas és «Per què no la traïem nosaltres?». Però això depèn de moltes circumstàncies: pots trobar-te una notícia passejant pel carrer, però seria del gènere estúpid pensar que has de treure l'exclusiva perquè tens més gent.

-Com veuen la resta de mitjans informatius de Girona?

-(J. X.) TV3, insuficient i pobra. S'ha convertit en una cadena centralista de Barcelona. A mi em costa moltíssim veure-hi una jugada del Girona, que està a Segona A i és el quart equip de Catalunya. Si TV3 es considera una televisió pròpia de Catalunya, no es pot considerar pròpia de les comarques gironines. De ràdios, la que més treballa la informació és Ràdio Girona - Cadena SER. Catalunya Ràdio és molt més oficialista.

Gerard Bagué és periodista.

Nosaltres no hem fet titulars ni a favor de la independència ni en contra